

Filmové plakáty Milana Grygara

Milan Grygar - a nebyl tehdy sám - vztah mezi užitnou a tvůrčí funkcí plakátu změnil v tom smyslu, že mezi informačním účelem plakátu a řešením výtvarného úkolu docházelo k rovnováze; takovým způsobem se estetická nebo výrazová stránka plakátu stávala nedílnou a někdy dominantní funkcí plakátu. Tento významný posun funkcí občas vyvolával protesty zadavatelů, kteří se nejednou pokoušeli neblaze zasahovat do výtvarného řešení plakátu.

Milan Grygar využil přípravu plakátu k tomu, aby řešil autonomní umělecké, výrazové, prostorové, kompoziční, slohové úkoly. Během let vyzkoušel různé způsoby nepřímého vyjádření námětu filmu, nové rozvržení barev, linií, obrazového materiálu, písma a dalších výtvarných prvků. Nikdy se nespokojoval dosaženým stavem, záměrně měnil kompoziční rozvržení prvků, vedle struktur s velkým počtem různorodých segmentů pracoval s výrazným omezením barevných i obrazových elementů, vedle jejich rozkládání a násobení používal různých forem fotomontáží a přenášení důrazu z obrazu na písmo. Velkou úlohu hrála analogie a kontrast, projevující se ve zdánlivě okrajových prvcích. Tak se v jeho téměř pětatřicetiletém působení v oblasti filmového plakátu objevují slohové prvky, které určovaly vývoj tehdejší malby (abstrakce, konkrétní poezie, asambláže, minimalismus, konceptualismus) a novým způsobem obohacovaly slohové prvky historické avantgardy (multiplikace forem a grafémů, obrazové básně, humor a hravost, kontrastní spojení významově nesouměřitelných prvků, asociací a metaforické rozvádění tématu).

Mojmír Grygar